



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Secunda. Utrum inter Materiam, & formam sufficiat una Unio ad hoc, ut dicantur sibi invicem unitæ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

QUÆSTIO II.

Utrum inter materiam & formam sufficiat una unio ad hoc, ut dicantur sibi invicem unita?

I.
Ratio diffi-
cultatis.

Ratio difficultatis proposita oritur ex communi loquendi modo, quo materia dici solet unita formæ, & contra forma dicitur unita materiæ, unde controvertitur, quandoquidem omnis denominatio nova debet oriri à nova forma, an materia sit unita formæ per eandem unionem, quæ forma est unita materiæ, an verò alia poni debeat ex parte materiæ, & alia ex parte formæ. Circa quam materiam Recentiores communiter asserunt, unicam sufficere unionem, ut sunt Suarez, Murica, Arriaga, Ruvius: Antiquiores verò Scholastici post Doctorem & Scotistas, contra duplicem requirunt unionem à Scotistis, simpliciter tamen recedit Basolius & ex parte Baro, id tamen Scotum docuisse, satis clarè patet ex textu paulò supra allegato, cum quo etiam ad quæstionem resolutivè

II.
Debet ad-
mitteri duplex
unio.

Dico: *Ad hoc ut materia & forma intrinsece constituant totum compositum, duplex admittenda est unio, una subjectata in materia, & determinata ad formam: & altera subjectata in forma, & terminata ad materiam.* Hæc est mens Scoti pluribus in locis, & communis Scotist.

Probatur primò: Quandocumque duo sunt relativa ejusdem denominationis, debent habere in se formam ea determinantem, tam bene ex uno quam altero extremo, sed materia & forma in composito denominantur relativè unita, ergò debent ambæ habere formam denominantem; patet ma. Quia omnes relationes primi & secundi modi, quæ fundantur super unum & multum, potentiam activam & passivam, seu actionem & passionem, per hoc distinguuntur à relationibus tertii modi, quòd semper habeant correlationes, ergò: patet etiam minor, qui tam materia dicitur unita formæ, quam forma unita materiæ. Confirmatur, quia non est ratio, quare relatio unionis poneretur potius in uno extremo & non in alio, ergò cum non sit ulla ratio, debet poni in utroque, si non sit ulla implicancia, quemadmodum non est ratio, quare inter duo alba poneretur similitudo, in uno extremo potius quam in alio.

III.

Dices: Disparitatem esse, quia inter duo alba resultat relatio extrinsecus adveniens, unio verò non est nisi relatio extrinsecus adveniens, quare major principalis argumenti non valet universaliter; Sed Contra, non est major ratio de una ac altera, ut patet de actione & passione, ubi activo & passivo, de habitu &c. quæ licet sint relationes extrinsecus advenientes, adhuc tamen fundant suas correlationes, nec dicas quòd non sit ratio fundandi in utroque extremo in relationibus extrinsecus advenientibus, quia cerrè quemadmodum habent duo alba rationem fundandi similitudinem, aut actio & passio: ita habet materia & forma, scilicet quòd una sit per se potentia & altera per se actus, & quamvis agens extrinsecum concur-

rat, hoc non impedit, quia etiam in actione & passione, seu in relationibus fundatis super actionem & passionem concurret agens extrinsecum, & per hoc tamen non spoliatus potentia generativa suâ ratione fundandi relationem, ergò nec debet spoliari materia, vel forma per agens extrinsecum.

Probatur Conclusio secundo:

Si materia & forma unica tantum unione unentur ad se invicem, sequeretur, quòd si illa subjectetur in materia, quòd forma informaret materiam & constitueret compositum absque ulla sui mutatione, sed hoc est inconveniens, ergò & illud ex quo sequitur: probatur sequela, quia tunc solummodo terminaret respectum materiæ unionis, sed taliter terminare respectum non est mutari, ergò forma informaret constitueretque compositum sine ulla mutatione: probatur mi. quia alioquin Verbum Divinum, quòd terminat unionem hypostaticam, mutaretur, quia illud terminat unionem subjectatam in natura humana, ergò sic terminare non est mutari; quòd si verò dicitur unio subjectari in forma, eadem redit difficultas: quia tunc componit aliquid totum absque sui mutatione.

Dices: Formam sufficienter mutari per hoc, quòd de novo accipiat esse, quale ante non habebat, quòd in Verbo Divino non contingit, quia licet illud terminet unionem tantum, non tamen de novo accipit esse. Sed Contra hinc sequeretur, quòd si Deus materiam quæ fuit sub speciebus Eucharisticis, reproduceret, quòd illa accidentia reunirentur materiæ, absque ulla mutatione, cum antea præexistissent, item quòd in resurrectione universalis, anima absque mutatione sui reuniretur corpori, quæ omnia nullius sunt momenti.

Probatur Conclusio tertio:

Quando materia & forma concurrunt ad constituendum aliquid compositum, tunc perficiuntur ambæ, sed nullam accipere possunt perfectionem, nisi aliquid ambæ acquirant conjunctæ, quòd non habebant separatæ, ergò aliquid acquirunt per quòd perficiuntur; subsumo: sed hoc aliud esse nequit quam unio in utroque subjectata, ergò tam bene forma, quam materia in constitutione totius acquirunt novam unionem: probatur subsumptum, quia talis perfectio non potest haberi ex sola terminatione, ergò: probatur ant. quia omnis perfectio fit ex aliqua additione, sed terminatio sola nulla est additio perfectionis, ergò: probatur mi. quia Verbum Divinum terminat unionem naturæ humanæ & tamen per eam non perficitur, item visio, intellectio, terminantur ad objectum, & tamen per talem terminationem objecta non perficiunt, ergò terminatio sola nullam addit perfectionem, & consequenter si partes perficiuntur per unionem, unio debet in ipsis subjectari, & non tantum terminari ad eas. Sed adducendo principalissimum argumentum contrariæ sententiæ in contra

Arguitur: Unio est essentialiter duo- rum vinculum & nexus, ergò ut materia & forma

